Одного разу скляр замазував на зиму рами, а Костик та Сашко стояли поряд і дивились. Коли скляр пішов, вони відколупали од вікон замазку і заходилися ліпити з неї звірів. Тільки звірі у них не виходили. Тоді Костик зліпив гадюку й каже Сашкові:

— Подивися, що в мене вийшло.

Сашко подивився і каже:

— Ліверна ковбаса.

Костик образився і сховав замазку в кишеню. Потім вони пішли в кіно. Сашко все непокоївся і питав:

— Де замазка?

А Костик відповідав:

— Ось вона, в кишені. Не з'їм я її!

У кіно вони взяли квитки і купили два м'ятні пряники. Раптом задзеленчав дзвоник. Костик кинувся займати місце, а Сашко застряв десь. От Костик зайняв два місця. На одне сам сів, а на друге поклав замазку. Раптом прийшов незнайомий громадянин і сів на замазку.

Костик каже:

— Це місце зайняте, тут Сашко сидить.

— Який такий Сашко? Тут я сиджу, — сказав громадянин.

Тут прибіг Сашко і сів поруч з іншого боку.

— Де замазка? — питає.

— Тихіше! — прошепотів Костик і подивився скоса на громадянина.

— Хто це? — питає Сашко.

— Не знаю.

— Чого ж ти його боїшся?

— Він на замазці сидить.

— Навіщо ж ти віддав йому?

— Я не давав, а він сів.

— То забери!

Тут погасло світло і розпочалося кіно.

— Дядечку, — сказав Костик, — віддайте замазку.

— Яку замазку?

— Котру ми з вікна виколупали.

— З вікна виколупали?

— Атож. Віддайте, дядю!

— Та я ж не брав у вас!

— Ми знаємо, що не брали. Ви сидите на ній.

— Сиджу?!

— Атож.

Громадянин підскочив на стільці.

— Чого ж ти раніше мовчав, негідний?

— Та я ж казав вам, що місце зайняте.

— Коли ж ти казав? Коли я уже сів!

— Звідки ж я знав, що ви сядете?

Громадянин підвівся і заходився нишпорити на стільці.

— Ну, де ж ваша замазка, лиходії? — пробурчав він.

— Стривайте, ось вона! — сказав Костик.

— Де?

— Ось, на стільці розмазалась. Ми зараз зчистимо.

— Зчищайте швидше, негідні! — гарячкував громадянин.

— Сідайте! — кричали на них ззаду.

— Не можу, — виправдовувався громадянин. — У мене тут замазка.

Нарешті хлопці зішкребли замазку.

— Ну, тепер добре, — сказали вони. — Сідайте.

Громадянин сів.

Стало тихо.

Костик уже хотів дивитися кіно, але тут зашепотів Сашко:

— Ти вже з'їв свого пряника?

— Ні ще. А ти?

— Я теж ні. Давай їсти.

— Давай.

Почулося чавкання. Костик раптом плюнув і прохрипів:

— Слухай, у тебе пряник смачний?

— Угу.

— А в мене несмачний. М'який якийсь. Напевне, розтанув у кишені.

— А замазка де?

— Замазка ось, у кишені… Тільки стривай! Це не замазка, а пряник. Тьху! В темряві переплутав, розумієш, замазку і пряник. Тьху! То ж бо я дивлюся, що несмачно!

Костик зі злості швиргонув замазку на підлогу.

— Навіщо ж ти її кинув? — запитав Сашко.

— А навіщо мені вона?

— Тобі не треба, а мені треба, — пробурчав Сашко і поліз під стілець шукати замазку. — Де ж вона? — сердився він. — Ось шукай тепер.

— Зараз я знайду, — сказав Костик і теж зник під стільцем.

— Ой! — почулося раптом звідкись ізнизу. — Дядю, пустіть!

— Хто це там?

— Це я.

— Хто — я?

— Я, Костик. Пустіть мене!

— Та я ж не держу тебе.

— Ви мені на руку наступили!

— Чого ж ти поліз під стілець?

— Я замазку шукаю.

Костик проліз під стільцем і зустрівся з Сашком ніс у ніс.

— Хто це? — злякався він.

— Це я, Сашко.

— А це я, Костик.

— Знайшов?

— Нічого не знайшов.

— І я не знайшов.

— Давай краще кіно дивитись, а то всі лякаються, в обличчя ногами тицяють, думають — собака.

Костик і Сашко пролізли під стільцями і сіли на свої місця. Перед ними на екрані мигнув напис: "Кінець". Публіка кинулась до виходу. Хлопці вийшли на вулицю.

— Що це за кіно ми дивились? — каже Костик. — Я щось нічого не розібрав.

— А я, думаєш, розібрав? — відповів Сашко. — Якась нісенітниця та й годі. Показують же такі картини!